

*КАПРУСНИ
ПЕРВОЦВІТЪ*

До книжки «Катрусині первоцвіти» – збірки поезій Ключковської Катерини, наймолодшої слухачки Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського, щорічної лауреатки Обласного конкурсу юних літераторів Львівщини «Весняний легіт» ім. Зоряни Гладкої – увійшли перші проби пера від 2022 по 2024 рік. Це неповне видання творів, адже творча натура молоді поетки постійно працює над художнім словом.

*«Катрусині первоцвіти», 2024

Упорядник: Мирослава Багрій. Ілюстрації: Інтернет-джерело

Видавництво «Сокальська МАНУМ імені Ігоря Богачевського»

Адреса видавництва: 80000, Сокаль, вул.Шептицького, 90

Творчі доробки молодих поетів завжди правдиві, щирі, ще не зіпсовані нашою дійсністю. У них виражається те бачення, яке не завжди може висловити зрілий письменник. Їх треба підтримувати, поширювати, бо вони те світле, що рухає світ до певної мети: такої ж правдивої і цільної, як самі думки молодого покоління.

Ключковська Катерина народилася 11 квітня 2004 року у селі Шарпанці у такій щирій і дружній багатодітній родині. Родинне виховання полягало у підтримці, як фізичній, так і духовній, усіх наймолодших. Катруся є саме такою: любить піклуватися найменшими, допомагає по господарству свої батькам, але і знаходить час на своє поетичне хобі, яке поєднує із малюванням.

Вірші Катерини Ключковської – це сприйняття світу людини. Збірка «Катрусині первоцвіти» складається із віршів, які поділені на цикли: «Мій світ», «Моя родина», Молода поетка створила персоніфікований образ зими, тому вірші про зиму – це зимові етюди, в яких вона є головним героєм. Катруся вдається до метафор, якими змальовує зиму: «*Село в інієвій чашиці*». Щиро і натхненно звучать рядки поезії про рідну Україну, яку називає «лелечою Україною». Родина, родинне дерево – це той місток, що об'єднує покоління у велике символічне коло пам'яті.

Не обминає молода поетка і теми війни, вона у неї звучить зовсім не подитячому. Усі події, які стосуються війни, Катруся переживає по-своєму, вона своїми поезіями, ніби допомагає пережити усі складнощі війни, та втілює надію, віру у перемогу добра над злом.

Поезії Катрусі приваблюють тим, що дозволяють сприймати вірш, як многогранник, як єдність змісту і форми, що відтворює в сукупності своїй неповторність і чуттєвість нашого сучасного світу.

Її твори утверджують ідеали гуманізму, збагачують національну свідомість.

*Мирослава Багрій, керівник творчого
об'єднання «Літературна творчість»
Сокальської МАНУМ імені Ігоря Богачевського*

***В кожного є мрія,
І у всіх нас є мета,
Часом є надія
Часом і нема.
Та у мрій є крила,
Вольному – політ
Ця війна закрила
Крилами весь світ.
І маленькі крила,
Нас іще дітей,
Як метелик в злеті
Десь біля дверей.
Бо летіти марно...
Так з талантом ми,
Хоч пишемо класно
Та для кого ми?
Нащо наші вірші?
Нащо взагалі?
Це дні малозвісні
Струть в календарі,
Слово – це не зброя,
Слово – це слова,
Дякуємо Богу
В нас мова своя.
Мріємо, і пишемо
Та для чого це?
Як скажу, облишем
Зраджую себе
Я люблю писати –
Це мій світ
Та люблю мовчати,
В цьому теж є слід.
9.11.23р.

Коли питати марно

Є час, коли питатися не варто,
Хто зрадив, хто зганьбив або утік,
Цей час проходить нібито і марно
І ледарів сторонимо убік.
Є час, коли слова ковтаєш в горлі

Від болю і образи у житті,
Цей досвід буде в кожного невдовзі,
У щирій праці чесність в гаманці.
29.07.23р

Крила мені надаєш

Крила мені надаєш,
Коли з мріями сміло живеш,
Коли тихо здійснюєш плани,
Коли день проходить для слави,
Крила людині надати –
Це в поштовху Мрії літати,
І щиро для цього трудитись
Перепонами йти, але вчитись,
Крила у кожного в нас є,
В кожного різне своє.
Покладися, матусю, на Бога:
У мене все вийде з порога
Хай там як зроблю я.
В мене вір,
І в Захарчика.
В нас море зір
Ми, мов у снах
Їх зберемо для тебе
Навчимося життєвим потребам.
9.11.23р.

Обпалені крила

Обпалені крила,
Мов в штормі вітрила,
Як східці у небо
Але без перила.
Коли море друзів
Читаю лиш я,
Вони у фейсбуці –
Я – вірші щодня.
Вони у тік - току –
Я в спорті за дня.
Вони в іграх фолку –
За уроками я.
Ми дружим, нам класно
Але є «але».
З розумінням не ясно,
Без підтримки теж зле.

9.11.23р.

Обпалене крило

Обпалене крило:
Як друзям все одно
Чого в душі бажаю,
Займаюсь, розмовляю.
Коли батьки не вірять
В можливості дітей.
Недобрим словом сиплять
В лице і для людей.
Це обпікає крила.
Емоції душі,
Руйнують мрій вітрила,
То й боляче тоді.
А крила надаються
Підтримкою натхнень,
У мріях обіймуться,
Тоді сотні людей.

Стрічка в косах

Синя стрічка в косах
З золотим відтінком,
Дівчинка бо боса,
Стомлена в хвилинку.
Сіла в огороді,
Де полола грядки,
Жито в її вроді -
Льон очей загадки.
Сквапно все полола.
В небі ні хмаринки,
Наче «синє море»
Без кульбаб жардинки.
Виполола поле,
Втішила матусю.
Матінка пригорне,
Ну а я горджуся.
7.07.23р.

На що схожий місяць?

«Місяць - це смайлик», -
Подумала я.

Друг мій Михайлик
Сказав – це брехня.
«Тоді, – кажу я, –
Що на гойдалку схожий.
Він глузував
І сусід перехожий.
– Як повний, то це
Апельсина, авжеж!
І вже, тоді він:
«А я про оте ж !»
Разом сказали:
«На сливу, гарбуз».
Місяць - це face,
Але точно без вус.
13.10.23

Поезія

Поезія – це пісня,
Що вилася в життя,
Це ніби мрія пізня,
Там мудрість пізнання.
Поезія – це слово,
Вкарбоване в віках,
Плекаю рідну мову
В поезії рядках.
30.05.23р.

Що таке ЕСЕ?

Написала есе про казку,
Написала в солодких рядках.,
Описала пригоду завчасно
І обдумувала в кожних днях.
Часом крила обпалюють різко,
Часом рано з життя хтось іде
Та есе веде в опис берізку
Білий стовбур щось чорне веде.
Так напевно життя десь дослівно:
Помилки, втрати, розпач несе.
То й формує свідомість дослізно
І безслідно нічого не йде.
Будуть спогади, біль та це досвід,
Бо життя – це далекі стежки,
Ми наповнюєм вчинками Всесвіт
Тож есе – це розлогі рядки. 14.11.23р

Люблю різну поезію

Чи білими віршами
Снігом замете?
Чи листопад туманом
В обійми оббере?
Лікуються словами,
Бо в настроях святе,
І добре слово мами
У вірі проросте.
Люблю час листопаду,
У осені є все,
Ступаючи по саду
Милує все, що є.
15.11.23р

Поезія у стилі

Стилізоване життя
Стилем за смартфоном
І дивуюсь тОму я,
Хто живе і в чому?
Часто пишем про чуже,
Про чуже читаєм
Та не творимо своє,
Не ціним, що маєм.
Нині чула гарний вірш
Про весняні барви
Вчителька зі студії
В опис дає браве...
Загартовує оте
Слово про природу,
Скільки чула, знала це
Епіцентр в тому:
Щоб відчути мить життя,
Скрізь бути собою
Поезія ланів здаля,
Хоч світ живе війною.
Стилізоване життя
Поетичним словом
Часто вчуся бути я
Справжньою, без втоми.
2.02.24

***Слово – меч.

А слово пророче,
Ти знаєш?

А слово – то зброя,
Мов меч,
Від кулі ти швидко стікаєш,
За словом брехливим простеж.
Бо слово, що пишеш, гадаєш,
Те слово, що мрієш, живеш,
Воно докорінне, ти знаєш?
І воно то збувається все ж.
4.07.23.

Я не маю друзів

Я не маю друзів,
Часом це лякає,
Світ мій без ілюзій.
Це я точно знаю.
Я не зволікаю,
Де подіти час,
В спорті поганяю,
Волей... баске... пас.
Велосипед маю,
Самокати є,
На роliках гасаю,
Це ж іще не все.
Є настільні ігри,
Гойдалка, садок,
На дереві хатинки,
Горища затишок.
Треба теревенить,
До бабусі йду,
Ідеєчку знаходжу -
Матусі розкажу.
Я не маю друзів,
В мене є сім я,
Якби мій світ Конфуцій
Прожив хоча б три дня,
Певно би не став він
Знаменитістю
І не зволікав би
В можливість думкою.
Братики, сестричка,
Собаки і кролі,
Корова чи індичка,
Кури у дворі,
Все кудись мандрує...
Весело завжди...

Однак не маю друзів,
Із цього сумно лиш.
24.10.23

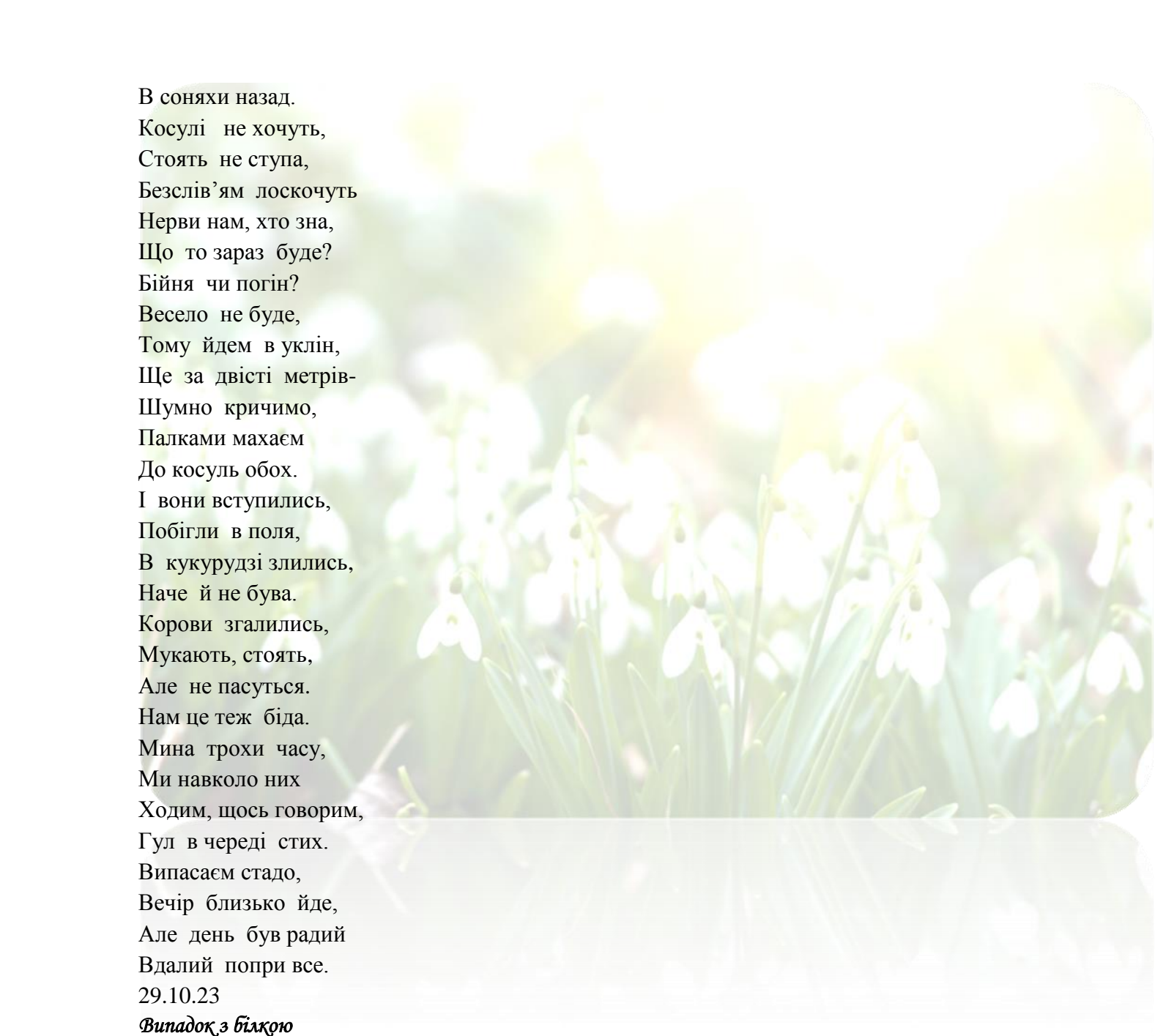
Пасу череду

Випасати худобу в селі – це не складно,
Це просто спокійно, ледь стримно, відрадно.
Це теж енергійно, Це біг. Стаєш. Складно.
Серцебиття сто на сто, якось так воно є.
По травах духмяних стежиною зійдеш.
Звіробій і чебрець з запахом дивним –
Насінневі всі трави.
Корів підженеш,
Часоплинно пасеш,
Я із братами.
Сонце за хмарку
На мить лиш зайде,
Вітром спочатку
Обвіялось все.
Зараз секундно
Трави не торкне,
Літо і спека.
Так час швидко йде.
19.07.23

Корів череда

Там, на видноколі
Корів череда.
Випасаю в полі,
Пасовищ є два.
Вийшла перед стадом
Косуля одна,
Вийшла друга, разом
Стоять – не ступа.
Корови не зразу
Там узріли їх.
Паслися помалу,
Нам це теж в сміх.
Раптом дві корівки
Мукнули до них,
Косулі не бігли,
Стоять дві німих.
Ми ж ото не знаєм,
Що робити нам.
Вийшли , проганяєм

В соняхи назад.
Косулі не хочуть,
Стоять не ступа,
Безслів'ям лоскочуть
Нерви нам, хто зна,
Що то зараз буде?
Бійня чи погін?
Весело не буде,
Тому йдем в уклін,
Ще за двісті метрів-
Шумно кричимо,
Палками махаєм
До косуль обох.
І вони вступились,
Побігли в поля,
В кукурудзі злились,
Наче й не бува.
Корови згалились,
Мукають, стоять,
Але не пасуться.
Нам це теж біда.
Мина трохи часу,
Ми навколо них
Ходим, щось говорим,
Гул в череді стих.
Випасаєм стадо,
Вечір близько йде,
Але день був радий
Вдалий попри все.
29.10.23

Випадоқ з білкою

У Львові, край музею
Невеликий парк.
Гадкою цією
Тішу себе всяк.
А який він Львівський?
Що незвичне в нім?
На загорожі білці
Я радію в дні.
Білка горіх в зуби
І кудись тіка.
Я форкаю по білці,
Регочу, хто зна.
Це етюд життєвий,
Це подія дня,

«Спогад дозвіллевий,»-
Вчителька каза.
Урок біологічний,
Вивчення тварин,
А я символічний
Спогад кажу всім.
В класі всі регочуть,
У всіх свої думки,
Думати не хочуть
Про правил записи.

29.10.23р.

Іграшки брата

Мій старший братик вдома
Дуже любить дрони,
Вчиться кермувати,
Що і як літати.
Машинки і трактори,
А тепер ще й дрони,
Я все прибираю,
По тому досвід маю,
Техніка хлопчача –
Зовсім не дитяча,
Двигуни, мотори,
Шини і ті дрони –
Це усе наука
Не дитячих літ,
Пізнавальна штука –
До космосу політ.
29.10.23.

Якого кольору щастя?

А чи має колір
Щастя у житті?
Я питала друзів,
Брата. І тоді
Сіла рахувати
Кольори життя,
Що стаю робити
У щоденні я.
Довга лічба стала,
Спільного нема,
Я навіть не знала,
Що проста пільма,
Навіть ніч на дворі –

Колір мають теж.
Як рахуєш зорі,
Місяць в перлах меж...
В телескоп він інший,
Ніж зазвичай є,
Колір щастя змінний,
Чуєш. Бачиш. Все.
А як відчуваєш
Це життя святе!
Кожна справа ділом
В кольорі життя,
І кажу вам сміло,
Щастя – ви і я.
Щастя воно всюди,
Коли мир бува,
А війною люди
Творять пекло дня.
30.10.23.

Чашка

Коли в навчанні щось не те,
Контрольні, або щось сумне,
Зготую чашечку лате
Чи чай з лимоном, це просте
Але хвилинка релакс щастя,
Це те, що завжди мені вдасться
Ковточок чаю скуштувати
Та біль війни не втамувати,
Бо поки чай мій остигає
Я соцмережу погортаю
Десятки...сотні тих дітей
Ранення ручок від плечей,
Каліцтво ніжок, тіла, рук
Попри ракетний, мінний звук.
І це так боляче за них
І жити з цим, хоч вітер стих.
Колись настане перемога,
Вклонюсь Ісусові в поклони
І з радістю вчитимусь в школі,
Без звуку, що десь є тривоги.
Але скалічені тіла,
Кого скалічила війна
Не враднують життя ніколи,
Остигла чашка лате знову.
24.02.24.

Що мені до інших...

Що мені до інших?..
Я - це завжди я.
Рядки поем здебільших
Ведуться без кінця.
Продовження є всюди
Початки не значні
Та основні етюди
У герцах гучності.
Тому подальші теми
Ведуться без кінця,
У них свої дилеми
Від листя до вінця.
Самим собою бути
Це просто й без гріха,
В словах не досягнути,
Бо це з душі злина.
12.01.24

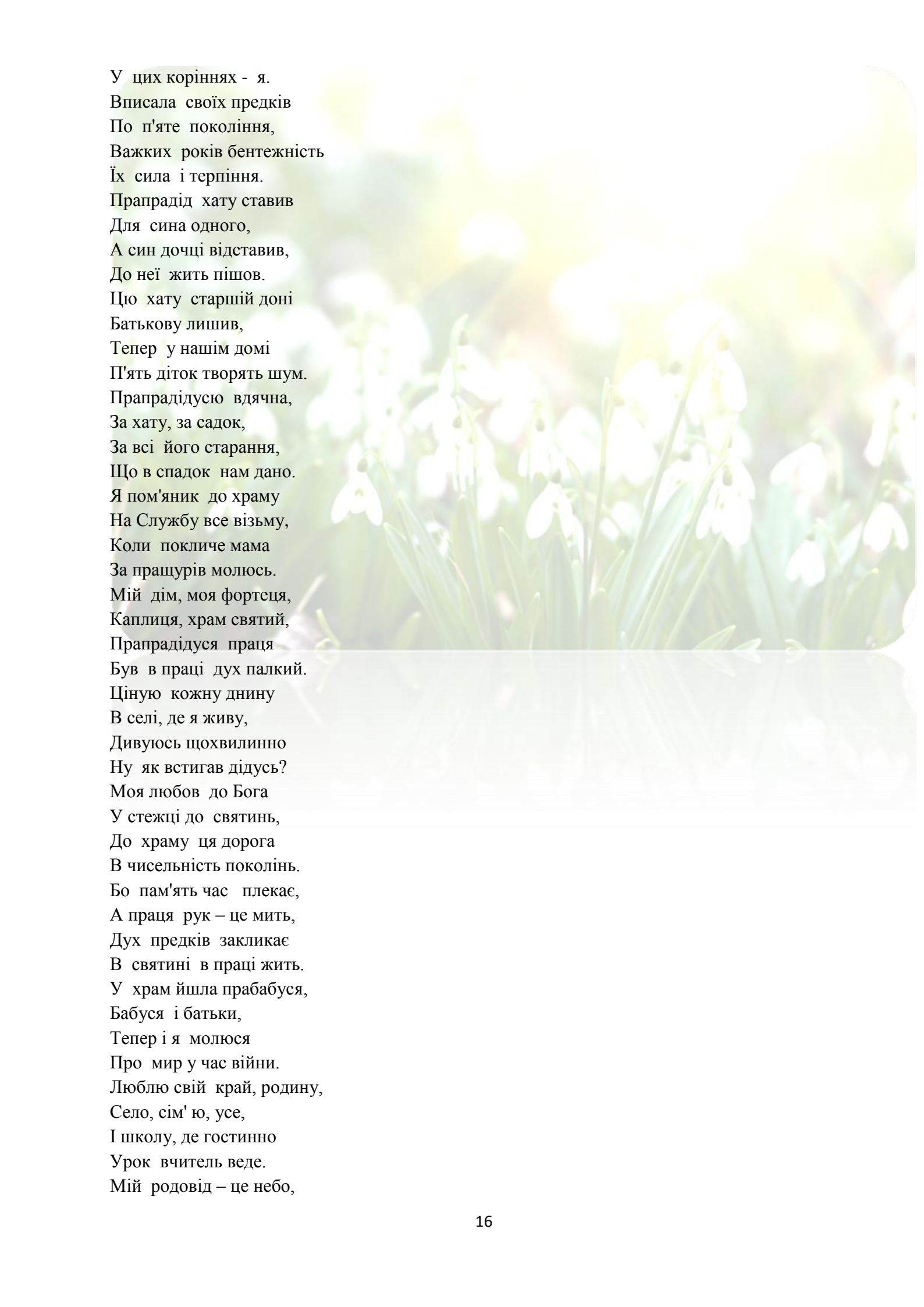
Мій родовід

Мій родовід у слові,
У вишивці, у мові,
Мій родовід у домі,
І в пісні колисковій,
Бо предки мого роду
Не знали в руках втоми,
Це хлібороби поля,
Будинок кожен зводив,
Жінки хліби плекали,
І пряли, вишивали,
В'язали вміло в спицях,
Бо всім таке годиться.
Прабабці і бабусі
Донині все не спиться,
Бо в'яжуть рукавиці,
Самі шують спідниці.
Вив'язують шкарпетки,
Хустки і камізьельки,
Шиделочком петельки
Вділ вишивки дрібненько.
Від предків мого роду
То на горищі цьому
Вся скриня в зволах льону,
А вишивок, як повно,
Є скриня вишиванок,
А гарних, як серпанок,
Є в бісері обруси
І вишиті костюми,
Ця праця рук велика
Яскравістю не зникла.
Я предкам мого роду
Всім вдячна від порогу.
7.03.23.

Моє дерево життя

Мій рід, моя історія,
У дереві життя,
Від пращурів трилогія
В сучасність сприйняття.
«Родовід – генеалогія»
Досліджувала я,
У пращурів тяжка доля,

У цих коріннях - я.
Вписала своїх предків
По п'яте покоління,
Важких років бентежність
Їх сила і терпіння.
Прапрадід хату ставив
Для сина одного,
А син дочці відставив,
До неї жить пішов.
Цю хату старшій доні
Батькову лишив,
Тепер у нашім домі
П'ять діток творять шум.
Прапрадідусю вдячна,
За хату, за садок,
За всі його старання,
Що в спадок нам дано.
Я пом'яник до храму
На Службу все візьму,
Коли покличе мама
За пращурів молюсь.
Мій дім, моя фортеця,
Каплиця, храм святий,
Прапрадідуся праця
Був в праці дух палкий.
Ціную кожну днину
В селі, де я живу,
Дивуюсь щохвилино
Ну як встигав дідусь?
Моя любов до Бога
У стежці до святинь,
До храму ця дорога
В чисельність поколінь.
Бо пам'ять час плекає,
А праця рук – це мить,
Дух предків закликає
В святині в праці жить.
У храм йшла прабабуся,
Бабуся і батьки,
Тепер і я молюся
Про мир у час війни.
Люблю свій край, родину,
Село, сім'ю, усе,
І школу, де гостинно
Урок вчитель веде.
Мій родовід – це небо,

Земля і сонця край,
А вдячність достеменну –
Це Богу зазвичай .
6.03.23.

Родовід з прапрадіда

Дерево життя,
В яким зростаю я,
Розлогисте гілля
Пишаюсь ним щодня.
В коріннях древа - предки,
Їх шлях важкий, не зверхній,
Багато праці в полі
Дім зводили у долі.
Прапрадід був в УПА,
В'язниці сім літ мав,
А потім будував
Із цегли пів села.
Хто хтів зробити хату
І цегли мав багато
Прапрадід в поміч йшов
Був мулярем за то.
Хліви, сараї, шопи,
Стодоли , гаражі
Усім мурував доти,
Хто мав це на меті.
Прапрадід був у Польщі,
Німеччині, Литві,
В Сибірі, на Уралі,
На каторзі тоді.
«Життя – це мить», – так кажуть,
Але цей шлях важкий,
Історія бентежить
Із молодих років
Він встався сиротою,
Із четверо дітей,
Мов без любові доля,
Чомусь так до людей.
В в'язницю забирали,
Дружині він сказав:
«Сім літ посадиш поле,
Вернусь і я назад».
Історія – це доля,
Як поле в скибу орють,
А знівечена воля

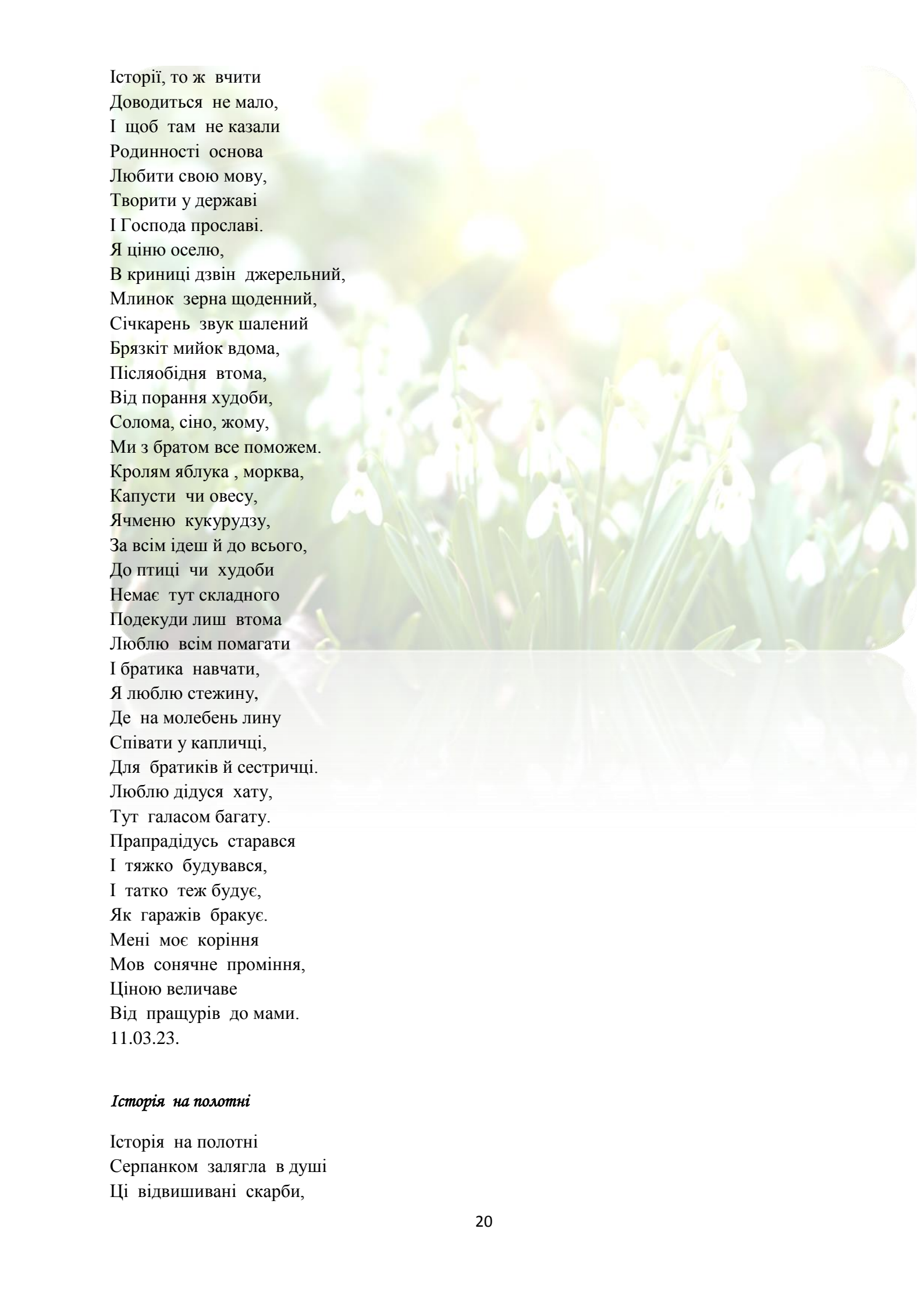
В 'язницею – не скорять.
Це стійкості характер,
Це дух, як сталь в борні,
Він все вмів майструвати
Розумний сам собі.
Нікому не доводив,
Хвальби в житті не мав,
В роботі став і робить,
Сам вчився й починав.
А вже у дев'яності,
Створили при колгоспі
Гіблярню й циркулярку,
Дідусю й це не складно.
То з дерева почав
І добре з ним ладнав.
Великі вікна ставив
Столи, двері, пристави–
Усе, що хто просив,
То з дерева зробив.
Заліза було мало
Прапрадід кузню вставив,
Велика він людина,
У Бозі був правдивий.
Капличку звів в селі
Тай накриття тоді
Із блях дістати складно
Там помагав вже мало.
Хвороба підкосила
Рак не здолали чимось,
Хоч бляху на капличку
Замовив тогорічно.
Та сам вже не накрив,
Не стало в нього сил,
Він в пам'яті лишив
Столярство і будову,
Оселю, де він жив,
Поріг мого дому.
Що власноруч створив.
Я предками горджуся,
За душі їх молюся,
І дякую за все,
За все, що у нас є.
7.03.2023.

Пломенію

Пломенію у дереві роду,
Я є кров'ю свого народу,
У мені б'ється серце країни,
Бо я донька лиш України.
Я пишаюсь, ким предки були,
Що робили, для кого жили,
Працювали у поті чола
Будь то літо, чи люта зима
Я пишаюсь, що я Українка,
Корінними є батько і ненька
Прапрапрадіди жили отут,
Тут мій храм, стежка, друзі живуть.
В мені кров благородного роду,
Це, як вітер, на захід зі сходу.
В мені кров України народу
ДНК не заміниш на воду.
Пломенію у дереві роду
У сльозинці забута я Богом,
Я зернинка у полі народу
Я той склад, де у реченні слово.
Родоводом горджуся одвіку,
Хочу більше зробити для світу,
Бо у дереві всього життя
Є любов до країни й Творця!

7.03.23р

***Моїм бабусям
Коріння українське
У долі коромисла,
В сільській бібліотеці
Працюють тут до речі:
Від давна прабабуся,
А от тепер бабуся,
Від хресної ж навчуся
Ціни для книг в обрусі.
Й вона бібліотекар
Святої праці пекар.
Отак моя родина
Культурністю гостинна,
Від діда перейняла,
Всю творчість, як і мама.
Люблю своє творити
Художнім словом жити,
Тато в мене вчитель

Історії, то ж вчити
Доводиться не мало,
І щоб там не казали
Родинності основа
Любити свою мову,
Творити у державі
І Господа прославі.
Я ціню оселю,
В криниці дзвін джерельний,
Млинок зерна щоденний,
Січкарень звук шалений
Брязкіт мийок вдома,
Післяобідня втома,
Від порання худоби,
Солома, сіно, жому,
Ми з братом все поможем.
Кролям яблука , морква,
Капусти чи овесу,
Ячменю кукурудзу,
За всім ідеш й до всього,
До птиці чи худоби
Немає тут складного
Подекуди лиш втома
Люблю всім помагати
І братика навчати,
Я люблю стежину,
Де на молебень лину
Співати у капличці,
Для братиків й сестриці.
Люблю дідуся хату,
Тут галасом багату.
Прапрадідусь старався
І тяжко будувався,
І татко теж будує,
Як гаражів бракує.
Мені моє коріння
Мов сонячне проміння,
Ціною величаве
Від пращурів до мами.
11.03.23.

Історія на полотні

Історія на полотні
Серпанком залягла в душі
Ці відвишівані скарби,

В сорочці, партовиннім тлі.
Де хрестик вишитий у долі
На домотканім білім льоні –
Символ, знамення і рубіж –
Це доля, вишита тоді ж.
8.08.23

Запросини брата

Все село у інії,
Всі поля засніжені,
В димовому мареві,
У сріблястій заграві.
Завиднілись в полі коні
Стрімкі, смілі в видноколі.
Тихо в село заїжджають,
Бо не воза сани мають.
Бравим поспіхом четвірки
Зупиняють хід в три хвіртки.
Сходять з саней юнаки,
Добре вбрані по взнаки.
Одна пара коней стала,
Перехресний шлях минала,
Зійшов з саней молодий
Гарний юнак не худий,
Став хреститись, дав уклін
На чотири краї світу,
Взяв за вішки коні в дзвоні,
Зупинив сани при хвіртку
Просять дозволу до хати,
При уклоні мами й тата,
Брат троюрідний до нас
На весілля просить нас.
Прабабусі уклонився
До ікон в хаті хрестився
Всіх просив благословіння
Просив в гості на весілля.
То ж надумав брат женитись
В заметіль їхав просити,
Родичі - це все сім я,
Поважаю усіх я.
Після теплого візиту
Двоє дружбів в парі щиту
Молодого проводжають
На весілля нас чекають.
10.01.24

Ранок вересня

Теплий ранок вересня
Сонце в ніжнім сяйві
Рівнодення осені
Вся пора в зітханні.
Десь узявся враз туман
Сонця і не стало,
За тим степом є лиман
Дня як й не бувало.
Це густий, густий туман
Вкрив мов ковдра землю
Птах польоту не давав
В височінь щоденну.
Густий проявом туман,
Мов в душі тяжіє,
Другий рік важка війна
Ніхто не розуміє.
16.09.23р.

Сад восени

Сад яблуневий восени
Вражає щедрістю завжди.
Яблук вишневих і червоних,
Зелених, жовтих, пурпурових.
Ранети зараз не їмо,
Ми їх на зиму складемо,
Сім ящиків у перший сорт,
Середні, менші –це другий торг.
І тут воно найцікавіше,
Ці другорядні нам найсмачніші,
З них і компоти, сік і джем,
А ще сирі в п'єцу печем.
Їх на гарнір до м'яса та риби.
А ми малі їх цукром посипем.
Наш сад, який би він не був
Ні про нікого не забув.
Про все подбав, вродив багато,
То ж кожен день із саду свято 2.10.23.

Листопадове ехо

Листопадове ехо злетіло,
У сипучих снігах забіліло
Листопаду кінця ще нема,
А у нас почалася зима.
Календарик бабуся гортає
Всі свята по-новому вивчає
Усміхається нам і собі,
Бо чудові дні в календарі.
А насправді – це лише дні.
Трохи змінні в погоді усі,
Найпрекрасніше в кожному дні
Це людина і вчинки її.
19.11.23

Осінь листопаду

Осінь листопаду
Вітер знову ніс,
Я беру помаду
Нюхаю під ніс:
Запах неймовірний,
Але я – це я!
Колір цей чарівний
На папір життя.
Так, ви всі вгадали
Я її взяла
Малювати стала
Листопад за дня
Коричневий багрянець
Золотом листки,
А блищить, як гланець,
В помаді сторінки.
Солодко - осінні
В поцілунках дні
Я маюю рідні
Осені пісіні.
Осінь листопаду,
Я люблю цей час
Малюнок під помаду
Останньо-перший раз.
15.11.23р

Заметіль у селі

Третій день сніги метуть,
Гайові у ліс не йдуть,
Перемело всі шляхи
Що й нікуди не дійти.
А студенти повертають
Як доїхати тут мають?
Транспорт став на півдорозі
Двадцять кілометрів вразі,
Щоб додому повернути
Ще й назад колись вернути.
Прадід сани не вивозить
Бере коня з стійла й просить:
Вказує куди їти,
Не селом, а полем мчи.
Та не сани, а на ленту
Розмір її п'ять на п'ять.
Трохи скрутив, скріпив ленту,
Там студентів більш, як п'ять.
Дав коневі їсти сіна,
Моркви й буряки десь зліва,
Дід на ленту примостився,
Цвігнув коня, в хід пустився.
Прадід сам не мандрував,
Снігурів розвеселяв.
Візьме жменьку жита з торби,
Сійне в поле кригу льоду.
Снігурі все налітають,
Смачні зерна поз'їдають.
Торбу вівса мав коневі
Хто зна, як прийдеться далі?
Снігурі не полишали,
Все цвірінькали, пищали.
В мороз дзьоби розкривали,
Змагань з вітром не лишали.
Дід додому повернувся,
То кінь в північ розгнуздався.
Всіх додому порозвозив
Коню вдячні більш, як досить,
Зранку десь з дванадцять хат
Буряки несли до нас.
Для коня, який студентів
Привіз, діток здоровеньких.
Заметілями в селі
Раді хіба лиш малі. 11.01.24

Диалог «Winter»

-Чомусь сумують пташечки,-
Сестричка каже до бабусі.

- Не бавляться все як завжди,
Сидять похмуро так на гілці.
Бо дуже зимно на дворі,
Морозу більше, як п'ятнадцять,
Сумується не тільки їм,
Курам нестися...не годиться.

- А що вони такі розумні
Що як тепло, тоді несуться?-

- В природі наслідки бездумні
Всьому пояснення знайдуться,
А що зробити пташечкам,
Щоби вони веселі стали?

- Дай хлібчика, або зерна
Тоді й цвірінькати ще стануть.

13.01.24.

Вечір зими

Вечір пізньої зими
Надворі лежать сніги,
Йде хурделиця селом,
А під дахом за вікном
Пташечка мала сидить,
Сумно, нишком, наче спить.
А я глядь на годівницю,
Чи лежить отам пшениця?
Так, лежить, чому не їсть?
Треба звірить, може гість
Там непроханий завівся,
Який ворон заслідився.
Я вдягла на себе куртку
Пухову, таку надуту,
Вийшла вже до годівниці
Там примерзла вся пшениця.
То я нишком до оселі,
Сала врізала дві жмені,
Все на нитку зачепила,
Пташці на гілках вчепила.
Поки в хату я прийшла,
Птаха зринула з даха,
Зачепила в пазурах
Добре сало у очах.
Щоб не стало її мало,
Я дала товстенське сало,

Є вірадою мені
Сита пташка на дворі.
13.01.24.

Снігурі в зимовій казці

Снігурі в зимовій казці,
Село в інієвій чашці,
Дерева білі і сади,
Сплетіння виноград – лози.
Вся загорожа, тин, діброва –
Шляхетна зимова основа.
Удаль, під ліс зника дорога.
Зима морозна і казкова!
9.01.24

У лісі з дідусем

Чи бували ви у лісі,
Як мороз тріщить за тридцять?
Кожна гілка хрусне в русі
Один крок, а нас, як двадцять.
Ми з дідусем в ліс зайшли
В полі дмуть палкі вітри,
А у ліс зайшли – тут тихо,
Холодно й морозно дико.
Стали в парі працювати,
Гілочки старі збирати,
Кущі старі зачищати
Нас морозу не злякати.
Купу дров ми назбирали,
І пеньки рубати стали,
Змучились, аж одяг зняли.
Ми мороз так звеселяли.
Дрібне віття від дороги
Слідувало теж забрати,
Та дідусь до мене мовив:
-Пора одіж накидати,
Там від поля вітер дме,
Сердиться на все людське.
Ми ж не довго там рубали
Все тріщало під руками.
Тож зачистили край шляху,
Щоб скоріш йти в рідну хату,
Купи віття наскладали,
Та й в село помандрували. 9.01.24

Весняний легіт

Весняний легіт журавля
При отчїм домі.
Лелечий клекіт при полях
Сїл на ослонї.
Хай закінчиться ця війна
В веснянім колї
Ми Бога просим в часї дня
Ми молим в долї.
Хай мир любовї
Із Південних степів лине
Хай свято волї
Незалежності прилине!
Цїною кровї
Маєм в словї Незалежність
В шахеднім бої
Гинуть люди – це бентежність.
Хай якнайшвидше
Прийде наша перемога,
Щоб не лунала більш
Повітряна тривога,
Хай свято Миру
В Україні процвітає,
Весняний легіт в волї
Птаха огортає.

8.01.24

Весняний шепїт

Весняний шепїт
У пташинїм співї,
Весняний легіт
При недовгїй зливї
В калюжах сонце
Променї купало
Журби віконце
Настрою не знало.
Не знає мати
Звістки де шукати
Синїв спитати
Чом не йдуть до хати?
Шляхи пернатї цілої країни,
Вїйна, як знати
Це блїндажні стїни
Сини ж голубко,

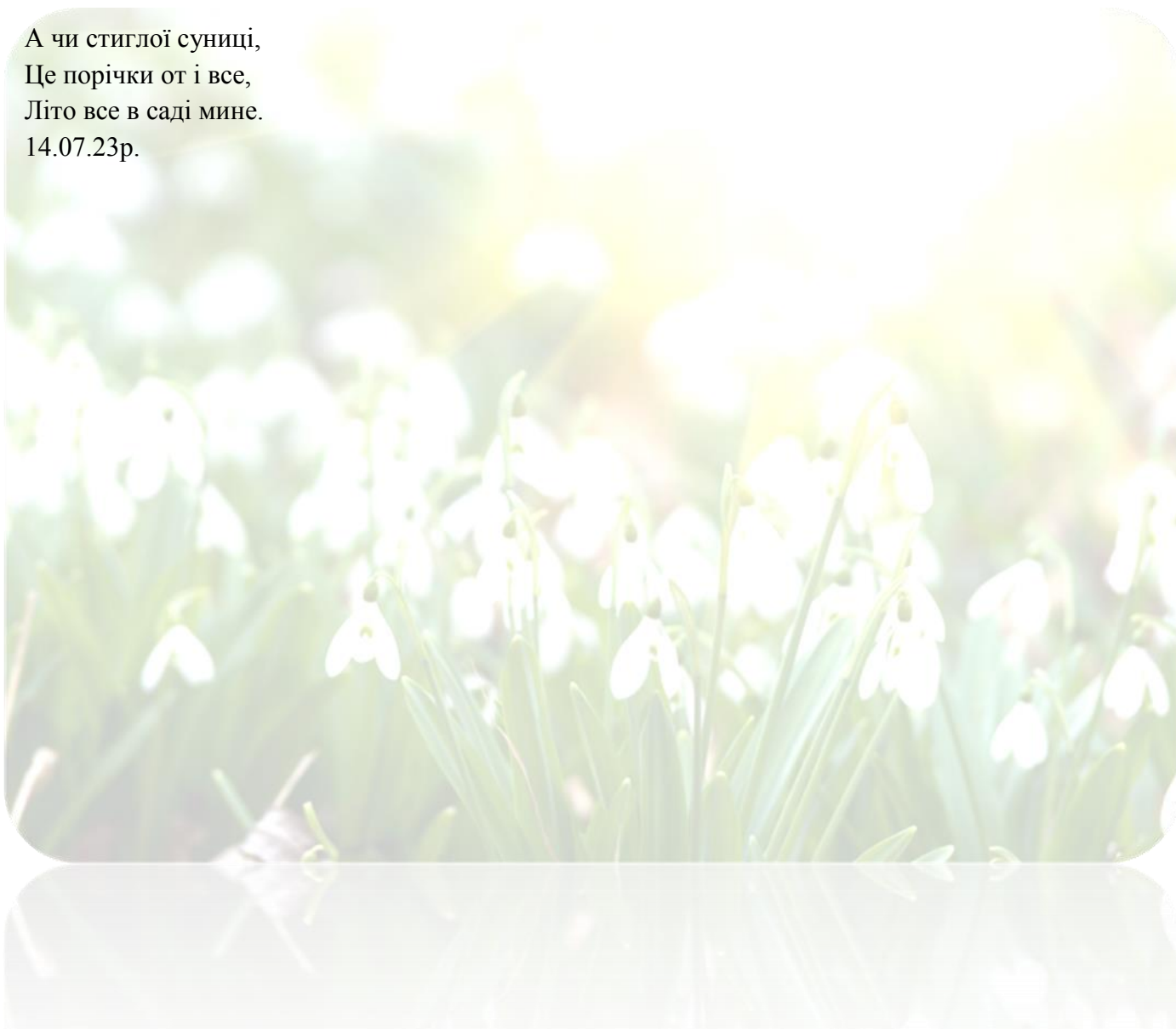
Горлице світів
На сході хутко
Проганя катів.
Твої лелеки –
Воїни землі
З козацьким гартом
Доблестю світів.
Твої лелеки наш тримають світ
В мороз і спеку
Із усіх шляхів.
Тобі голубко
Ластівко світів
Вклонюся низько
За твоїх синів
Дай Боже волі,
Правди Перемоги,
Славної долі
Нації й народу
Весняний легіт
Другої весни
Між свистом куль
Розпустяться бруньки.

16.01.24

Пахне липень

Пахне липень надворі,
Свіжий мед в нас на столі,
Спека, жарко всім й мені,
А порічки у відрі.
Тільки вишні обірвали
Та смородину варили,
То порічки почались
Їх десь три ряда взялись
Сорок вишень обірвали
Та й смородини чимало,
Закінчили ряд малин,
«Все!» – думаю, – «До ожин»
Зранку, – кажуть, – до порічок,
А я згадую: «Не смішно».
До ставку би, де потічок,
Або з друзями до річки...
Є ж кущі, в саді роботи
Це ж не агрус рук сколоти
Це прості собі порічки,
Сім сортів не вабить їсти
Це не вигляд полуниці,

А чи стиглої суниці,
Це порічки от і все,
Літо все в саді мине.
14.07.23р.

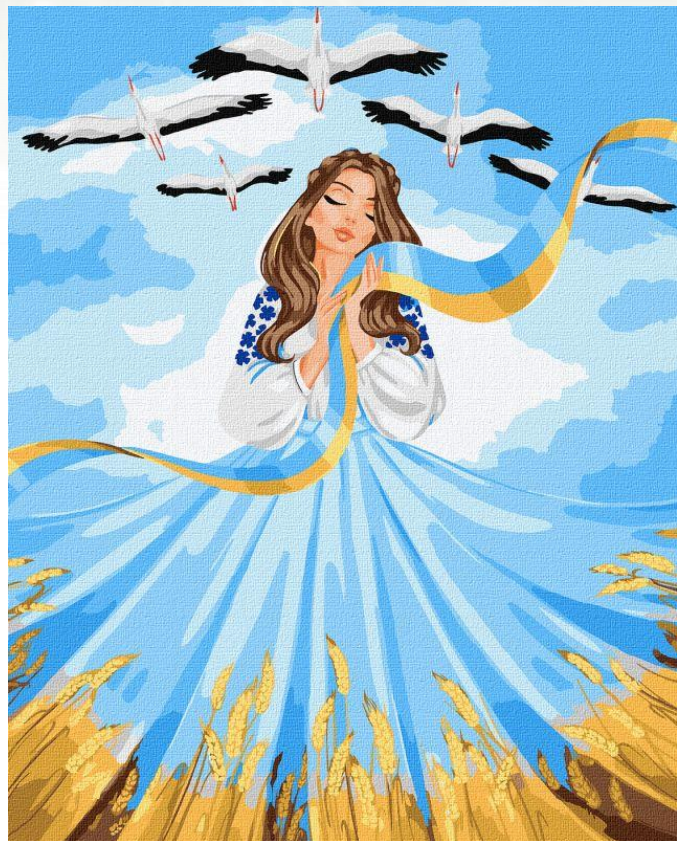

Лелеча Україна

Коли гілка торкається гілки,
Чабан грає пісню сопілки,
На Чорнобилі спів перепілки,
А у веснах водять гаївки.
Звідси край мій, моєї домівки,
Писанковий, бандурний, з маївки.
Він Карпатський, Поліський, там мавки,
Завжди Кримський, з мелодій русалки.
Відблиск неба у Шацьких озерах,
В Синевирі – Карпатським край неба,
Він в Поділлі і Прип'яті, сході,
І Донецькими шахтами волі.
Наш Донбас, світ в Асканії Новій,
Іде час, війни знову у полі.
І в окопах мій край, бліндажах,
І сплюндрованих наніц степах.
Та хоч запах димів і грім зброї,
Ми шалено так хочемо волі.
Бо моє – це одвіку від Бога,
Земля прадідів, отча дорога,
Україна із Богом у серці,
Український народ не здається.
І у цьому певно вся я,
Дуже юна, відважна, палка,
Бо найкраща у світі країна
Це лелеча моя Україна.
В верболозах, малинах, шипшинах,
Журавлиних ключах Україна.
Вона ніжна, духмяна, жива,
Тільки шкода, що зараз війна.
18.10.23.

Калиновим оксамитом Україна

А вона в горобинівім вбранні,
Оксамито-калиновій санны.
Із журливих виходить тополь,
Україно, рідненька, дозволю
Уклонитися Тобі низько,
Бачиш ворог лютує так близько.
І братів в тебе рідна немає

Та є сестри багаті, хто зна?
Може хто нам , матусю, допоможе?
Може ворог загине негожий?
Україно, молюся з Тобою
За життя із любові про волю.
20.10.23.

Слізне голосіння

Зірочка на небі
Ясно засвітила,
Я в пісках пустелі
Слізно голосила:
«Чому Україна?
Як війна в державі?
Не чужа дитина,
Родичів і далі.
Просто мирні люди
Щирі і відкриті,
Доля кине всюди,»
Та серця розбиті.
Мовне небо плаче,
Дощ іде в пустелі,
Зірочки не бачу,
Як там в Україні?
Сльози за героїв,
За дітей, за рідних,
«Дай Бог перемогу!
Дай щастя жити в вільній
Вільній, незалежній,
Сильній Україні
Народ мій незборимий
Земля ця – дух святині.
6.07.23р.

Україна в долоні

Моя Україна в долоні,
Коли в зернах, пахучих хлібах,
Коли в травах і руки, і скроні,
Коли річка дзвенить у руках.
Коли серце стискає від «Гімну»,
Бо за нього багато злягло,
Коли зрошують сльози долоньку,
Ми країна незламних давно.
Коли в школі, а мама далеко,
Коли рідних під залпи нема,
Рідну землю стискаю в долоньку,
Україна – це я ! я – жива!

Україна в долоньці і в серці,
Україна в голівці, в крові
І герої, коли наодинці
Йдуть безстрашно в житті у війні!

1.09.23

1 листопада 2023р.

Час спиняється тоді,
Коли ми чекаєм.
Він сповільнюється уві сні,
Світ в душі плекаєм.
Час братерства у журбі,
Коли ворог в краї,
Здобудем волю в цій війні,
Ми впевнені, ми знаєм
Бо з нами правди Господь Бог,
Бо з нами вищі сили,
Ангельські крила перемог
І душі побратимів.

16.09.23р.

Ми переможемо!

За туманами ліси
І озера сині
Степ в розплетенні коси,
Волі спів в пташині.
Мріє земля моя
Не про дні тривожні,,
Всім війна ця допекла,
Ми переможемо!
Ми незламності народ
Від слов'ян донині,
Божих в мирі всіх чеснот
Хочем Україні.
Україна переможе,
Нині! Завтра! Завжди!
Дух козацтва допоможе,
І завзяття правди.
16.09.23р.

А доля вишита нитками

А доля вишита нитками
Не завжди в барвах, кольорами,
Ляні полотна в вишиванці
Сторічні із села Шарпанці.

Де вишиті узорі долі
Там покоління, рід в основі.
Там слово правди в рідній мові,
Традиція у отчім домі.
Сторічна вишивка у птаха,
Порічках, колоскових златах,
У вшитих візерунках долі,
Наш генетичний код до волі.
1.06.23р.

Земля

Земля, як скарб,
Як дар для роду давен
Плодів нектар
На Україні славен.
Дівчата у віночках
Землю красять,
А хлопці в подвигах
Незламністю збагатять.
Земля, як скарб,
Як серце для людини,
Земля, як дар
Від Бога для родини
Земля свята
У фільмах за Довженком
Земля жива
В історіях славетних.
29.11.23

Земля - це ти

З землі живеш,
Землею рід багатий,
На ній ростеш,
Як птах летить пернатий
На ній ти все,
Без неї - ти нічого,
Земля - це ти,
Це ми у світі цьому.
29.11.23

Хресна дорога України

1 Стація

Ісуса засуджують на смерть.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісуса засуд є несправедливий,
Як в Україну бій війни був без вини,
Херсон, Донбас, Донецьк, Ізюм жахливий
Потоптаний ордою в час війни.

2 Стація

Ісус бере на себе хрест.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісус бере на себе хрест,
Хрест без вини, як Україна.
Дев'ятий рік війни – це жест
Він без братерства – справа й зліва.

3 Стація

Ісус уперше падає під хрестом.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісус впадає під Хрестом,
А в нас Ізюм, Харків і Буча,
Бахмут, Дніпро, полки «АЗОВ»
І Маріуполь неминучо.

4 Стація

Христос зустрічається зі своєю матір'ю.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісус із Матір'ю стрічавсь,
І Україна всіх стрічає,
Та мовчки дивляться на нас,
Підтримки й захисту немає.

5 Стація Симеон Киринець допомагає Ісусові нести Хрест.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

З Ісусом хрест ніс Симеон,
В нас волонтерство – рух моралі,
Добросусідських перепон
Нам всім по правді вистачає.

6 Стація

Свята Вероніка обтирає пресвяте обличчя Ісуса.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Лице ісуса обтирає
Жаль Вероніки крає світ

Хай Україна розмовляє
Мовою правди з віку повік.

7 Станція

Ісус удруге падає під Хрестом.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Удруге паде Хрест в раменах,
Дніпро, Каховка, Лисичанськ,
Центр Європи в нас, ну треба ж
Гарячі Куп'янськ і Луганськ.

8 станція

Христос потішає побожних жінок.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісус жінок сам потішає
Під тягарем гріхів людських
На всі прохання поспішає,
Але чи вдячні ми за них?

9 Станція

Ісус утретє падає під хрестом.

Утретє падає під хрест
Син Бога, Син святого Бога
В нас іспит совісті це жест
Іти назустріч з Ним в дорогу.

10 Станція

З Ісуса знімають одяг.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Знімають одяг із Ісуса
І Україну обкрадають,
Все ділять, ділять, не боються
І совість в сліпоті ховають.

11 Станція

Ісуса прибивають до Хреста.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

На хрест Ісуса прибивають
В нас розпинають всі міста
І діти просять і благають
Дай миру, Господи для нас.

12 Станція

Ісус умирає на хресті.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісус умирає на хресті,
А в Україні, міста, села

Прости нам, Боже гріхи всі,
З Тобою хочем жити й вмерти.

13 Стація

Ісуса знімають з хреста.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

Ісуса зняли із хреста,
В нас кожна мати України
Ридає розпачем в світах
Хто лиш поліг за Україну.

14 Стація

Ісуса вкладають до гробу.

Слава страстям Твоїм слава довготерпінню Твоєму Господи.

До гробу Господа несуть,
Безгрішного у гріб ховають,
З Україною наш Боже будь,
З Тобою завше все здолаю.

Веселки лоскїт

Чи чути шепїт
Гаю навесні?
Весняний легїт
Птаха у гнїзді?
Веселки лоскїт
В барвах небо – тлі,
А ехом докїр
Другий рїк в вїйні.
Поети пишуть,
Що вона стражденна
В словах не лишуть,
Що вїйна буденна,
До Бога линуть
Тї слова «смиренна»,
Але до ворогів
Вона скажена.
Бо Україна-
Вона єдина,
В Господї богемна.
Бо вона незламна
В серцях колишуть
Козаків характер.
Дитячий шепїт
Словом «Перемога»,
Весняний легїт
Синьо – жовтим тоном. 13.01.24

Слова полеглого героя

Коли ти плачеш
Кроки стишу я,
Хай ти не бачиш,
Але поряд я.
Моя матусе, ластівко світів
Бо втрата сина, та на цій війні
Вона не рівна
«Русская війна»
Вони щосили
Знищують всіх нас:
Солдатів, мирних,
Літніх чи дітей.
Москаль огидний.
Навіть з-за дверей,
А ти, матусе, втратила мене,
Я повернуся, трохи час мине,
І ти щоднини в каплі дощовій
В веселці, в пісні, в сонці
Будь в мені.
Моя голубка, в праці клопітка,
Матусе, люба, розвела війна.
Ні, ти не винна, винного нема
Це просто та триклятая орда
Російське військо підле і жорстке
Цинічна влада, воїни і все.
Там в них, в росії Господа нема
На себе молять, й схожі на ката
Катів росії бачив цілий світ
Щоб їх не стало, шез їх кожен слід...
А ти леліє, матінко, живи,
Насаджуй квіти, Господа моли
Аби війна забрала в москалів
Огидні писки, нелюдів, катів,
Щоб більш нікого скривдити не став
Як мене, мамо, бив і катував.
Моли Ісуса, щоби росіян
Не стало нації, народу з між держав.
Мене немає, але ти не плач,
Ми мирнощі, рада будь за нас,
За всіх героїв, матінко, пробач,
Щодня у росах ти мене побач
Дощем омю твій пекучий біль,

Любов зігріє кожного й усіх,
Для тебе ненько був потрібен я,
Я ж Україну захищати став,
Вона як ти, єдина і одна,
Найкраща в світі матінка земле
Земля родюча, хлібом золота
Героєм сином вам обом я став.
9.09.23р.

Козацький оберіг

Козацький оберіг
Вклонюсь йому до ніг,
На льоні вишиванка,
Сторіччям доба славна.
Козацькі обереги
У вишитих знаменах
Девізі і хресті,
На одязі, в руці.
Ми любимо, шануєм,
Повага до речей
Ми гордимось, цінуєм
Тоді й тепер людей
Людей сміливих духом,
Незламних і стійких
Із кожним днем і рухом
Як ЗСУ міцних.
8.08.23

Білим по чорному в журбі

На чорнім ніжнім полотні
Білої нитки візерунки,
Це коли нам душа в журбі,
Не творить доля подарунки.
Коли війна на Україні,
Ціна життя, ціна людині,
Стоять за волю по годині,
Ранок з мовчанням по хвилині.
Війна багато забирає,
Нема торгів, лише ховає,
Війна холодна, світ це знає,
Бо в ній душі таки немає.
А чорна вишивка на тлі
Печалить серце у журбі,

Не губить днів у щій війні

Слава Героям нації!

(Присвячено дню 29.08.23 Всім полеглим Героям за волю України)

***Вишита скатертина

Обійстя вишите в обрусі,
Вся скатертина в тому ж дусі,
Оселя, сад, стодола, птахи—
І все, що завжди коло хати.
Робота взором надихає
Та щирість праці окриляє,
Руки в роботі золоті,
Та хрестики – вони в журбі.
Бо хату знищила війна,
У це століття, в це життя,
Нині в обрусі це шиття
Відшила з пам'яті бабуся
Для долі рідного онука
В тепло родини загорнути...
Життям нажите що було
Ракетним помахом змело.

18 06.23

Калинове намисто

Калинове намисто
В долоні ігристе:
Червоне, вишневе
Та вже не зелене.
Зламалася гілка
І стихла сопілка
Трембіта любові
В свободі до волі.
Життя обірвалось
Поліг воїн так сталось....
Життя не одне,
Проте молоде.
І стільки Героїв
На рідній землі
Із прапором волі
Калина в журбі.
Оплакує мати,
Сестра, хто із братом,
Плачуть люди в журбі,
В калиновій тузі.
Калина в долоні -

Життя на ослоні
І сивіють скроні...
Тополею в полі
Сріблилося листя
Зірвалось навмисно
Вітрами штормисто
Забрало життя.
Калинове гроно
Мов крові основа.
Героїв земля
Незламна, жива.
06.10.23

Осінь хмаринка

Осінь хмаринка
Десь вільна хвилинка
З шкільного навчання
Німого питання:
- А скільки іще
Ця війна забере
Сміливих солдатів?
І хто б міг сказати?-
Лишають герої
Світлини із долі,
Якої нема...
Забрала війна.
У спогадах рідних
Ви завжди живі,
Летючі, квапливі,
І всі молоді.
Шалені усмішки,
Плани життя
У ранішній звичці
Точки зору у днях.
Але ви найкращі
Сміливі і наші,
В серцях невмирущі
Свічі слави горючій.
Ламає хвилинку
Тривога мобілки
І ми в укриття
Боже, миру нам дай.
Велика ціна
Цілого життя
Триклята війна
Й московська орда. 30.09.23

Ні дня без розуміння, що в нас іде війна

Каштани у долоні,-
А скільки ще до волі?-
Питається сестричка,
Чекаєм електричку.
На день круїз у місто
Батьки взяли навмисно,
Щоб від війни подалі,
Тривою, щоб не лунали.
І тут її питання,
А Аня – перший клас,
Хвилинка, дві в мовчанні
І відповідь ураз: -
«Є ж ЗСУ у нас,
Повір, вони найкращі,
Хорообрі і круті,
Немає там ледащих,
Всі мужні і міцні».
Про зброю і фінанси
Їй татко не казав,
Та запевняв, баланси
Важливі, тож додав,
Аби вона в смартфоні
Пальчиками в клік...
Донат цей був від доні
Для ЗСУ в цю мить.
02.10.23

***Синьо-жовте.

Жовтим соняхом лани
Українські тут сини,
Бо господарі – герої
Сіють, жнуть під залпи зброї,
В жовтих ріпаках лани,
Без обручика ліси. Полею стелиться туман,
Війна не зникла, це обман.
Льоном вже зацвів наш лан
І розвіявся туман,
Свято вірим в перемогу,
Щодня молимося Богу.
18.08.23

Початок літа 2023

Канікули літні!...
А досі війна,
Війна по всій Україні,
Плани амбітні: в південні моря,
Азовське чи Чорне в країні.
Я думала: міни – то це найстрашніше,
Що гірше вже в морі не стане,
Підрив дамби для півдня
Скалічило більше,
Це морально й реально всіх ранить.
Канікули літні
Та мрія одна
Це мир! Перемога! Стабільність!
Своїх з-за кордону вернути назад,
Однокласники, друзі – це цінність.
Канікули літні, пошарпані дні,
Відволікає читання
П'ять книг вже прочитано, важко мені,
Вбиває війна, як мовчання.
1.07.23

Запах перемоги, який він?

Пахне сад мальвами,
Медом, життям,
Слова стали зайвими
Думала я.
Літній підвечір,
Десь вітер затих,
Яблук, до речі,
Багато в цей рік.
Запах навіює
Ніжних тонів,
Вітер не змінює,
Втих. Відшумів.
Чую дзижчання
В траві скакунців
І без вагання
Є спогади днів.
Хочу бажання
Одне, щоб збулось,
Щоби чекання
В перемозі зійшлось.
1.07.23

***У снах надранішніх до мами:

- Чи чуєш, як пташа співа?
- Та ні, я чую свист ракети
І залпи градів знов здійма,
Мов спомин тисячні сюжети...
-Чи чуєш, як ріка тече?
Я вдячний їй за всю прозорість,
Я вимив рани в ній і ... ще,
Я спрагу замінив в бадьорість.
- Проміння бачиш чи ясно?
На небі в раї теж так ясно?
- Там благодать, але...але...
Життя пірвалось передчасно.

21.02.24.

Latte

Я купила матусі лате,
Як на хвилику ступила в кафе,
В ньому людно і навіть все гучно,
Хто кричить, є й сидить, хто беззвучно.
Хтось стосунки свої вияснював,
Інший в промаху п'яний стояв,
Хтось звитяжно затягував ноти,
Щось несло до самої блювоти...
Озирнулась, кому, через що?
Оніміла, військовий з «АЗОВ»
Пересічене тіло й обличчя,
Операцій було ... не наснитися,
Проте ВІН осліпівий СТОЯВ,
В руках палицю стрімко тримав.
Помагала йому юна леді,
Все активна, бентежна на леті,
Десь підставила воїну крісло,
Він на ощуп сідає безгрішно.
Бо здається людина така, -
Що вже пекло війни - то пройшла,
Такі люди взірці Бога волі,
Не вовтузяться промахом долі.
Я вважаю їх просто святими,
Бо вони пройшли пекла частини,
Має бути таким нагорода,
Хід в кафе, то, як просто, погода.
Трохи зміна своєї кімнати,
Або просто піти щось ...десь з хати
В голові спомин «перекачати»
І себе на реванш дня зігнати.

Я стояла із мами Latte,
Хто блював – миттю вийшов з кафе,
Сила волі пізнати обличчя
Це побачити вибух з узбіччя.
Я б хотіла йому оплатити
Той заказ й стиха лиш відступити,
Але леді сплатила сама,
Дала пити із чашки вона.
Поки ж я до матусі прийшла,
Запізнілим пояснювала,
Мама ж руку мені простягла –
Охолола latte чашка моя.

13.01.24

Комусь війна у нас, як в хмарочосі (Із мого щоденника війни)

Вчетверте вже конвенція в Давосі,
Політики шаблони не прості.
Комусь війна. У нас, як в хмарочосі,
А в нас тут гинуть люди в кожному дні.
Хотілось, щоб всі заклики гаранта,
Який сам особисто виступав
Здійснились у проханні щось надати
Та уряд ще тих справ не розпочав,
Бо світ не так, як ми, «уже» і «зараз»,
Бо світ – це тільки погляд з сторони,
А в нас гинуть цивільні і щоразу
Страждає ЕКО світ з жаху війни.

15. 01.24.

Весняний трунок

Весняний трунок
В доблесній країні
Палкий дарунок –
Зброя Україні:
Відстояти. Прогнати. Відвести.
Крок в крок в зернині
З правдою іти.
Весняний легіт
Птаха в небесах
Подемний скрегіт
Бо ми – незламні,
Кров козацька в нас,
І ми безстрашні,
Святість земель в нас.

13.01.24

Р.С. Письменникам героям

Нехай Воскресне
Українська воля правди,
Нехай словесне
Від душі несеться завжди,
Хай кожен той,
Хто жив, творив для України
Солдат – герой,
Поет, пісняр слави країни
Хай осяває в Божій ласці й благодаті,
Душею світу стане небо закривати.
Хай на землі його щороку величають
В знаменних датах
Миттю пам'яті вважають.
11.01.24

Для Лесі Українки

Простеньким словом:
Леся Українка,
А як по колу –
Шлях, а в ній перлінка
Волині дому,
Є зоря зоринка
Співачка роду,
Музики сльозинка.
Тендітні пальці,
Ноти фортеп'яно,
Незнані танці.
Трави так духмяно
В лісах Полісся,
Зелені Повіту.
Біле волосся,
Слабкість тіла влітку.
Проста душею,
Сильна Пером слова.
Світ поетесою
Гордиться знову й знову.
13.01.24.

Світ Лесі

Світ Лесі Українки – це весна,
Як символ розквітаючого раю,
Цей рай – це українонька моя,
Хоч зболена, знедолена до краю.

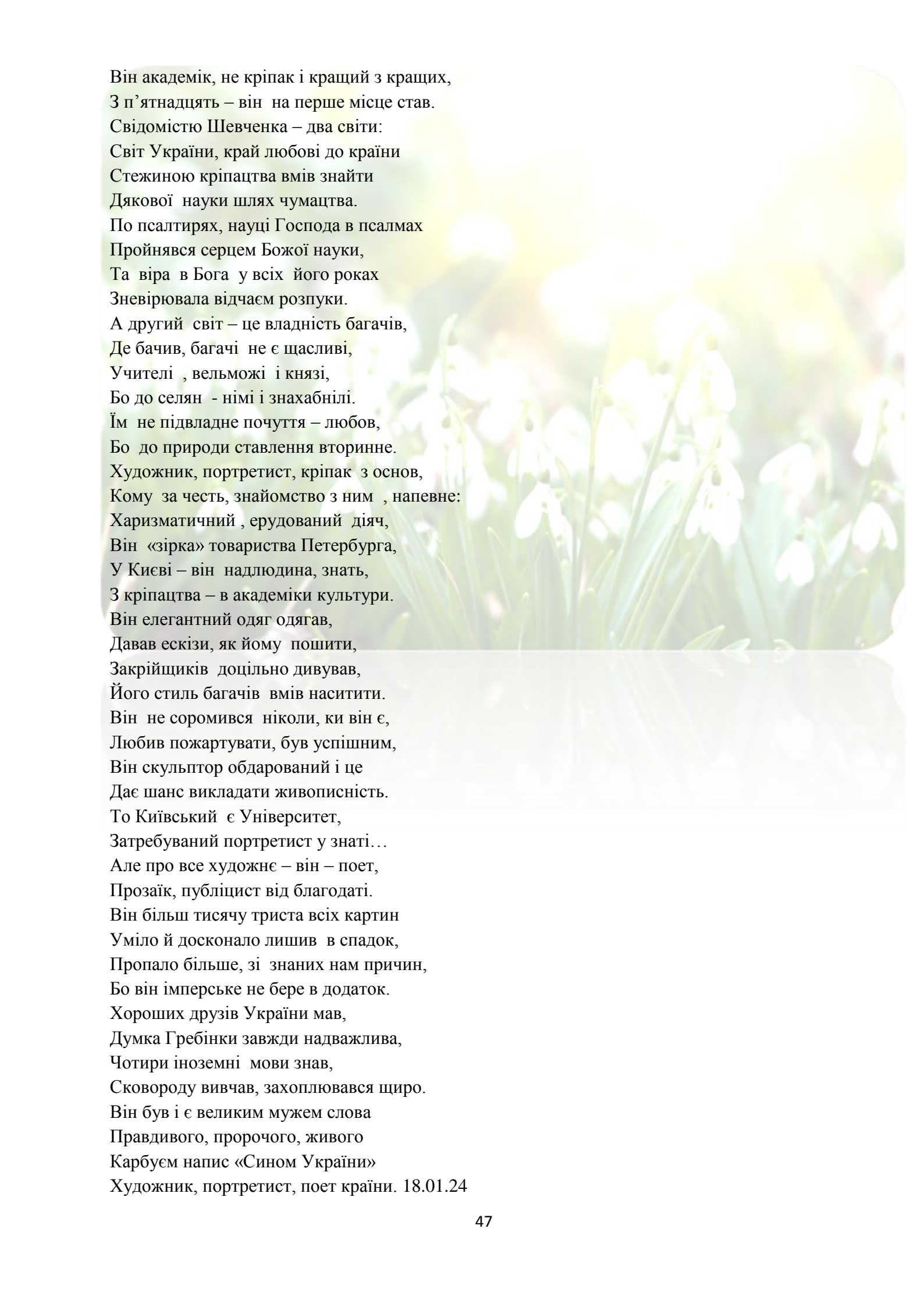
Цей світ весни поезії у пісні.
Її рядки окрилені надій,
Написані слова не стануть пізні.
Дві долі, два світи периферій,
Бо доля її авторки – це поклик,
А доля України це життя,
Її народ покликаний на подвиг,
На злети правди вічного буття.
12.01.24

Р.С. Лесі Українці

«Пломінь» - це Лесине слово,
Мавка Волинських лісів
Лесина словобудова –
Велич життя будних днів.
Пломенем ніжного звуку,
Фортепіанним рядком,
По нині рядки її чути
Підсвідомо у просторі в тон.
Волинських повітів легенда
Закладена чи не одна,
Українка, що мовою щедра
Любов до землі все жива.
13.01.24

Поетичне есе про П.Т. Шевченка

Слова Шевченка звучні і змістовні,
Журби смуга у кріпацькій долі,
В одного, другого та третього дяка,
Не було легше в дядечка Павла.
А він шукає прихисток душі
Сміливий хлопчик, сирота. Та й всі
Брати і сестри сиротами стали
І важко, важко в рабстві працювали.
Коли юнацькі, чумакові дні
Таки полишив рідної землі
Із панським сином рушили на схід
Імперським світом значились тоді.
Лише багаті паничі, князі
Вся знать поволі на російським тлі
Впливові, повноважні багаті,
Яких він все ненавидів в житті.
Бо всі багаті, як його пани
Поводились негідно між людьми.
Хоч він простак, без школи у дитинстві
Та позаяк робив у тім кріпацтві.
Минає час. І він став Академік

Він академік, не кріпак і кращий з кращих,
З п'ятнадцять – він на перше місце став.
Свідомістю Шевченка – два світи:
Світ України, край любові до країни
стежиною кріпацтва вмів знайти
Дякової науки шлях чумацтва.
По псалтирях, науці Господа в псалмах
Пройнявся серцем Божої науки,
Та віра в Бога у всіх його роках
Зневірювала відчаєм розпуки.
А другий світ – це владність багачів,
Де бачив, багачі не є щасливі,
Учителі, вельможі і князі,
Бо до селян – німі і знахабнілі.
Їм не підвладне почуття – любов,
Бо до природи ставлення вторинне.
Художник, портретист, кріпак з основ,
Кому за честь, знайомство з ним, напевне:
Харизматичний, ерудований діяч,
Він «зірка» товариства Петербурга,
У Києві – він надлюдина, знать,
З кріпацтва – в академіки культури.
Він елегантний одяг одягав,
Давав ескізи, як йому пошити,
Закрійщиків доцільно дивував,
Його стиль багачів вмів наситити.
Він не соромився ніколи, ки він є,
Любив жартувати, був успішним,
Він скульптор обдарований і це
Дає шанс викладати живописність.
То Київський є Університет,
Затребуваний портретист у знаті...
Але про все художнє – він – поет,
Прозаїк, публіцист від благодаті.
Він більш тисячу триста всіх картин
Уміло й досконало лишив в спадок,
Пропало більше, зі знаних нам причин,
Бо він імперське не бере в додаток.
Хороших друзів України мав,
Думка Гребінки завжди надважлива,
Чотири іноземні мови знав,
Сковороду вивчав, захоплювався щиро.
Він був і є великим мужем слова
Правдивого, пророчого, живого
Карбуєм напис «Сином України»
Художник, портретист, поет країни. 18.01.24

Зміст

1. Цикл «Мій світ».....	4
2. Цикл «Моя родина».....	15
3. Цикл «Пори року».....	22
4. Цикл «Моя Україна».....	30
5. Цикл «Війна».....	37
6. Цикл «Письменникам героям».....	45

